

Stone / Styne / Merrill: Sugar - Nekateri so za vroče,
režija: Stanislav Moša, MGL

ANJA GOLOB

Že dvakrat na istih deskah po uspešno preizkušenem receptu režira Stanislav Moša tu mjuzikl še v tretje, tokrat gledališko priredbo slovitega Wilderjevega filma "Some Like It Hot" iz leta 1959.

Četudi, kar se tiče sprektakla, "strelja iz vseh topov" (npr. z nežno snežno atmosfero že kaj kmalu po začetku, s stroboskopskimi vložki med gangsterskim preganjanjem itd.) ter zaseda v naslovne vloge nekatero od najboljših, kar jih premore MGL, je Sugar, gledano v celoti, utečeno predvidljiv odrski komad brez presežkov v svojem žanru, z izjemo scenografije ter nekaterih vlog. Narejena je predstava seveda docela profesionalno, ni ji oporekati lahkotne zabave in nedvomno bo polnila gledališko blagajno - nekako po načelu starega rekla, da ne menjaj konja, dokler zmaguje. Premierska publika je bila zelo zadovoljna, kar kažejo glasni aplavzi na odprti sceni ter ovacije na koncu, vendar to ob vedenju, da gledališča s preteklimi repertoarnimi odločitvami učinkovito gojijo oziroma usmerjajo njen aktualni okus, niti ni presenetljivo. Toda ker je letošnja sezona šele dodobra vstopila v svojo osrednjo fazo, bodi tokrat dovolj, da ob neškodljivo načeti problematiki meril in standardov le pomenljivo dvignemo obrv ter se pričakujoč osredotočimo na njeno raznorodnost, medtem pa skušamo analizo aktualne uprizoritve vendarle potegniti vsaj malo dlje od najbolj očitnega.

Pa začnimo pri scenografiji. Presenetljivo, a scela uspešno se režija izogne pričakovanemu blišču žanra in namesto njega uvede črno belo stripovsko estetiko. Avtor sijajnih ilustracij za dvodimenzionalne kulise, ki po potrebi pridobijo še tretjo dimenzijo oz. jim je dodanih nekaj scenjskih elementov (najpogosteje

postelja), je **Petr Hloušek**, prepričljivo, na iste barvne tone ubrani kostumi pa so delo **Andree Kučerove**. S tako scenografijo je predstava vsekakor izgubila nekaj glamurja, vendar se zdi odločitev spriči njene izjemne okretnosti umestna in razumna. Žal v poteku napetosti niti to ne pomaga kaj dosti in so hipne menjave prizorišč sicer dobrodošlo, a nedostatno pomagalo. Dramaturgija je namreč predvidljivo linearna in teče vzporedno z osnovnim logičnim tokom vsebine, kar daje odrski materiji pečat nezahtevnosti. Stvari se, paradoksalno, ustavijo in do neke mere razvedenijo ravno, ko postanejo znotraj zgodbe najbolj eksplozivne, tj. v prvi polovici drugega dela, kar kljub jasnemu angažmaju celotne ekipe negativno vpliva na moč konca; vendar je še bolj od tega zaskrbljujoče drugo dejstvo: če Kabaret in Goslač na strehi morebiti nista tako iskrivo lovila priključka z akutnimi problemi sedanosti (vendar bi bilo tudi o tem vsekakor mogoče razpravljati), pa imajo v Nekateri so za vroče vsaj problem spola, spolnih identitet, njihovih premeščanj in razlik ter vsekakor vprašanje homoseksualnosti dovolj ključno mesto, da si ga brez njih ni mogoče predstavljati. Genialnost filma, podlage za odrsko priredbo, je med drugim prav v načinu, na katerega so te teme posredovane, v odrski adaptaciji na velikem odru MGL pa tudi ta tematika zgolj "poteče", ni pa kakorkoli opazneje nagovorjena, izpostavljena ali problematizirana - kar se zdi eden največjih minusov konkretne predstave; dejstvo je namreč, da se zadovolji s položajem benigne kratkočasnice za nezahtevnega gledalca, medtem ko ima v svoji vsebinski srži toliko materiala, ki slabih petdeset let po svoji ekranizaciji še vedno kriči po jasni opredelitvi.

Sugar v MGL prav na tej točki po moje izpušča največ, tudi zato konec izgublja na svoji potencialni moči in

Izpostaviti velja nekaj igralskih presežkov, med njimi v prvi vrsti, vsekakor in znova **Uroša Smoleja** v vlogi **Jerryja** (**Daphne**). (Arhiv MGL)

tudi zato genialna sklepna replika tu ne vzbudi več od blagega, nenevarnega nasmeha. No, odgovor na uvodni pomislek je torej na dlani: problem ni v žanru, problem je, vsaj zame, v paradoksalno pasivni ilustrativnosti te konkretne postavitve z ozirom na posamezne teme, nagovorjene v konkretnem podstatnem besedilu / scenariju.

Glasba je tokrat po moje manj opazni, šibkejši element kot v prejšnjih dveh primerih (morebiti pa pride prav zavoljo zlitosti z vsebino manj do izraza), igralska ekipa pa znova predstavlja "meso in kri" uprizoritve in se izkaže v narativnih delih, prav tako pa v večini pevskih. Nekoliko slabše ji gredo plesne točke, a kljub temu veljajo celotnemu kolektivu pohvale in čestitke za zagnano izvedbo. Izpostaviti velja nekaj presežkov, med njimi v prvi vrsti, vsekakor in znova **Uroša Smoleja** v vlogi **Jerryja** (**Daphne**), ob katerem uspešno nastopata **Gregor Gruđen** kot **Joe** (**Josephine**) in **Jana Zupančič** v vlogi naslovne junakinje. Od ostalih vsekakor izstopa **Janez Starina** kot dobrodušni, v ljubezni razvneti ter za osvajanje brez vseh meja vneti **Osgood Fielding**.